

Fjorden til Kysterne ovre paa den anden Side. Han standsede her ved det høje, korsdannede Sømærke, hvorunder han hver Eftermiddag havde staaet og set over mod den hjemlige Strand og fornyet sin Længsel efter Hansine. Med heftigt bankende Hjerter stirrede han over paa det fjerne Land, der i Eftermiddagens gyldne Soldis hævede sig over Fjorden som et luftigt Drømmesyn.

Ja, han maatte bort nu . . . bort fra Ensomheden her og fra Mismodets Snarer, . . . bort ogsaa fra hende, hans Livs onde Aand, der Gang efter Gang havde krydset hans Veje som Syndens formummede Fristerbud . . . denne skamløse Kvinde med hendes præstelige Galan, i hvis Nærhed det var, som om selve Luften indblæste Kødets dæmoniske Lyster. Ja, han længtes hjem . . . hjem til Freden og Trygheden og Hvilen hos hende, hans Livs gode Engel, der altid havde ledet hans Fod paa den rette Vej, altid støttet ham, naar han snublede, altid vendt sit Ansigt fra ham, naar han sveg. De fandt vel nok en klinet Hytte og en Strimmel Jord derovre ved Stranden, hvor de kunde friste Livet. Han vilde ikke frygte. Han var jo endnu ung og stærk. Hans Arme havde ikke glemt at brydes med Spade og Hakke. Endnu sad der haard Hud indeni hans Hænder af syv Aars Stræb i Mark og Lade. Ja, nu skulde det ske! Nu skulde han genoprejse sit sunkne Hjem til Guds Ære! Fuglefrit vilde de bygge og bo bag Lyngtuen, og deres Lovsang skulde løfte sig mod Skyen som Lærken en gylden Sommermorgen. Aa, — det var, som klang der Harper i hans Indre, naar han tænkte derpaa! En Frydeklang, en Frihedsjubel svulmede og steg i hans Bryst. Han frygtede ikke! Hvad betød vel Armod, Sult, Lidelse — —?

Fadervor, Herrens Ord,
dækker Kristnes Davrebord,
Bønnens Magt, Daabens Pagt
slaar om Hjemmet Englevagt.

Takkesang, Frydesang,
hvælver højt en Stue trang.
Sjælens Savn, Jesu Navn
lukker op for Himlens Favn.